

[Erik Hansen.]

kom med nogle betragtninger, end nogle bemærkninger, der faldt fra ordføreren for centrum-demokraterne, hr. Thorkild Pedersen.

Hr. Thorkild Pedersen lod ligesom skinne igennem, at loven har været brugt ligesom en søk til at trække ned over hovedet på landbrugserhvervet. Jeg ved ikke, hvordan hr. Thorkild Pedersen har fået denne opfattelse; det kan i hvert fald ikke være ved at studere, hvad der blev sagt, det kan i hvert fald ikke være ved at søge kendskab til lovgivningen gennem den betænkning, som blev afgivet; det må være på en anden måde, han har fået sine hallucinationer.

Da denne lov blev vedtaget, var der en række henvendelser. Der var henvendelser fra landboorganisationerne, der var en henvendelse fra Organisationen af unge Landmænd, som meget stærkt præciserede, at der var behov for at få foretaget noget.

Jeg vil også gerne føje til, at læser man betænkningen, vil det fremgå med al ønskelig tydelighed, at bl. a. husmandsforeningerne meget stærkt bakkede det lovforslag op, som blev en realitet.

Når hr. Thorkild Pedersen kommer med en bemærkning om, at han har ringet til eller besøgt 20 landmænd, og dermed mener sig i besiddelse af en sagkundskab og en viden og en kontakt med landbrugserhvervet, som synes at ligge i en speciel klasse her i tinget, så vil jeg gerne sige, at hvis min kontakt med landbrugserhvervet som sådant alene byggede på, at jeg havde ringet til 20 landmænd, tror jeg, jeg ville have udtrykt mig med en større beskedenhed end den, hr. Thorkild Pedersen lagde for dagen fra denne talerstol.

Jeg tror, at det spørgsmål, som bliver behandlet her i dag, er langt mere rettet mod en fremtid, som indebærer problemer, som i dette øjeblik er svære at overskue.

Jeg vil kort sige, at det, jeg i første omgang sagde om, at jeg troede, vi skulle være opmærksomme på, hvad der kunne ske ikke

alene i denne generation og næste generation, men også frem i tiden, hvis man ikke agtede vel på at bevare dansk jord på danske hænder, skal jeg ikke uddybe, men jeg vil sige, at jeg tror, man skal være meget varsom med at slå sig til tåls med, at bare vi klarer problemet med fællesmarkedet, så er problemet løst på det lange sigt.

Hr. Thorkild Pedersen var inde på, at man kunne lempe loven. Man kunne f. eks. gøre det ved at sige, at de, der har været ved landbruget i 3 år inden for 10 års perioden, frit kunne få lov at købe landbrugsejendomme. Jeg er ked af at måtte sige det til hr. Thorkild Pedersen, men det er problemer, som vi har endevendt i udvalget; vi har drøftet gang på gang, om dette var en udvej, om det var en af måderne, man kunne ordne det på.

Jeg synes, hr. Ove Jensen sagde det rigtige, da han sagde, at landmændene bor på deres ejendomme, men så føjede hr. Ove Jensen til, at bopælspligten kan alligevel ikke accepteres. Der tror jeg vi er inde ved sagens kerne. Landmænd har ikke noget problem. De mange gange 20 landmænd, som jeg har truffet og træffer og kender og diskuterer problemerne med, siger, at bopælspligten er ikke et problem for landmænd, for vi bor her alligevel. Når det er et problem alligevel, er det, fordi hr. Ove Jensen ligesom vil gøre det til en knage, man kan hænge en eller anden ting op på.

Må jeg sige til hr. Arne Bjerregaard, der heroppefra sagde, at det, der afgør, om en landbrugsejendom er dyr eller billig, er forrentningsprocenten, at jeg ville ønske, det var tilfældet. Jeg ville ønske, det var tilfældet, at det var forrentningsprocenten, der var afgørende. Men det er det jo ikke. Det er jo spørgsmålet om udbud og efterspørgsel, og derfor ser man, at i dele af landet er landbrugsejendomme oppe i priser, der gør det helt umuligt for en ung landmand at etablere sig med en landbrugsejendom og gøre det til en levevej. Det er derfor, vi har måttet foretage det, som vi har gjort her.